

IZAR.5140.1.4.2019.jk

Nr rejestru zabytków: A- 4650
Nr pisma:6785

5
15.07.2019

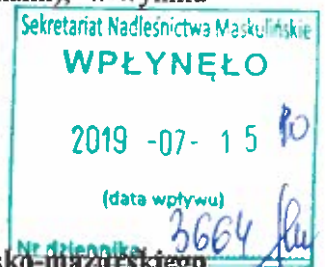
Olsztyn, 12.07.2019r.

A. Ujmała
16.07.19

**DECYZJA
W SPRAWIE WPISANIA ZABYTKU DO REJESTRU ZABYTKÓW**

Na podstawie art. 9 ust. 1, w związku z art. 8, art. 6 ust. 1 pkt. 1 lit. c, art. 89 pkt. 2 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. DzU z 2018r., poz. 2067 z późn. zmianami) oraz na podstawie art. 104 ust. 1 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks Postępowania Administracyjnego (t.j. DzU z 2018r., poz. 2096 z późn. zmianami), w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego z urzędu,

**WARMIŃSKO-MAZURSKI
WOJEWÓDZKI KONSERWATOR ZABYTKÓW
W OLSZTYNIE
orzeka:**

- 1. Wpisać do rejestru zabytków nieruchomości województwa warmińsko-mazurskiego następujące obiekty wchodzące w skład dawnego ośrodka wypoczynkowego „Perła Jezior”, położone w Rucianem-Nidzie przy Alei Wczasów 15, na działce ewidencyjnej nr 120/3:**
 - 1) dawny dom wczasowy (tzw. „Perła 2”),**
 - 2) drewniany budynek stylizowany na mazurski dom podcieniowy.**

Obiekty wpisane do rejestru zabytków zostały przedstawione na załączniku graficznym nr 1, stanowiącym integralną część niniejszej decyzji.

- 2. Nadać niniejszej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności ze względu na konieczność ochrony interesu społecznego jakim jest zachowanie zabytkowych obiektów.**

Uzasadnienie

Postępowanie w sprawie wpisu do rejestru zabytków dawnego domu wczasowego (tzw. „Perły 2”) oraz drewnianego budynku stylizowanego na mazurski dom podcieniowy, położonych w Rucianem-Nidzie przy Alei Wczasów 15, na działce ewidencyjnej nr 120/3, zostało wszczęte z urzędu, o czym pismem z dnia 04.02.2019r. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Konserwator Zabytków zawiadomił stroną. 15.02.2019r. do W-M WKZ wpłynął wniosek Stowarzyszenia na rzecz ochrony krajobrazu kulturowego Mazur „Sadyba” o dopuszczenie do udziału w ww. postępowaniu na prawach strony. Wniosek ten został pozytywnie rozpatrzony postanowieniem z dnia 20.02.2019r.

W trakcie postępowania 21.03.2019r. dokonano oględzin budynków z których sporządzono protokół oraz dokumentację fotograficzną. Wykorzystano również protokół i dokumentację fotograficzną z oględzin przeprowadzonych 24.08.2019r. w postępowaniu dotyczącym wpisu do rejestru zabytków zespołu budynków wchodzących w skład tzw. Ośrodka Wypoczynkowego „Perła Jezior”, opinię opracowaną w listopadzie 2017 r. przez specjalistę z Narodowego Instytutu Dziedzictwa – dr Iwonę Liżewską, informacje zawarte w publikacji autorstwa Wojciecha Kujawskiego *Krutynia. Szlak wodny*, Olsztyn 2012 r. s. 388-396, 400-416, 420, 426, informacje zawarte w artykule autorstwa dr I. Liżewskiej *Letnisko na Mazurach. Kurhaus Rudczanny* w: *Warmińsko-Mazurski Biuletyn Konserwatorski*, 10/2018, s. 14-29 oraz dane zawarte w kartach technicznych budynków i w opinii technicznej dla budynków na terenie byłego ośrodka wczasowego wykonanej przez inż. Andrzeja Lewczuka i inż. Michała Andrzejczyka w czerwcu 2017 r.

Pismem z dnia 01.07.2019r. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Konserwator Zabytków zawiadomił Nadleśnictwo Maskulińskie oraz Stowarzyszenie na rzecz ochrony krajobrazu kulturowego Mazur „Sadyba” o zakończeniu postępowania oraz o możliwości zgłaszania wniosków,

uwag i dowodów w sprawie, a także możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego i publikacji ustalono co następuje.

Budynki będące przedmiotem postępowania są położone nad północnym brzegiem Jeziora Nidzkiego w granicach obszaru dawnego uzdrowiska Kurhaus Rudczanny, obecnie Ośrodka Wypoczynkowego „Perła Jezior”. Posesja od północy graniczy z drogą gminną, a od południa z jeziorem. Dawny dom wczasowy „Perła 2” usytuowany jest w centrum zachodniej części działki, a drewniany budynek stylizowany na mazurski dom podcieniowy przy wejściu na teren ośrodka, po prawej stronie.

Budynek „Perła 2” to budynek na planie wieloboku, zbliżonym do litery V, wybudowany z cegły ceramicznej pełnej, ściany tynkowane. Składa się z dwóch dwukondygnacyjnych skrzydeł zaoblonych w miejscu połączenia z trójkondygnacyjną, pięcioosiową bryłą na planie zbliżonym do kwadratu. Skrzydła budynku nakryte są dachem płaskim z papy, łącznik – dachem czterospadowym z dachówki ceramicznej esówki, z trzema półkolistymi lukarnami w połaci tylnej i frontowej. Na centralnej osi umieszczone jest wejście główne do budynku, poprzedzone 2 stopniami. Wejście osłania przebiegający przez całą kondygnację parteru ganek o drewnianej konstrukcji składający się z zadaszenia, krytego dachówką ceramiczną esówką, wspartego na czterech drewnianych słupach, zdobionych w górnych partiach rytymi dekoracjami nawiązującymi do specyfiki miejsca (ryby, ptaki, woda). Posadzkę ganku tworzą dekoracyjnie ułożone w plecionkę cegły. Otwory okienne w budynku są zbliżone do kwadratu, w klatkach schodowych w kształcie stojącego prostokąta. Stolarka drzwiowa zewnętrzna jest wtórna. Stolarka okienna jest drewniana, zdwojona, zlicowana z murem. Przeważają okna dwudzielne, sześciokwaterowe, w werandzie skrzydła wschodniego występują ponadto okna 3 i 4-dzielne, dwupoziomowe, a w elewacji południowej łącznika – okna trójdzielne, o trzykwaterowych bocznych skrzydłach (I i II piętro) oraz w parterze elewacji tylnej łącznika zdewastowana stolarka, bez cech stylowych. W klatkach schodowych ciąg trzech kwadratowych okienek tworzy popularny w architekturze modernistycznej „termometr”, który dodatkowo w skrzydle wschodnim jest wzbogacony o dekoracyjny efekt uzyskany poprzez naprzemienne zestawienie szprosów poszczególnych okien. Wewnątrz pomieszczenia gościnne rozplanowane zostały po obu stronach wąskiego korytarza. Wystrój jest współczesny z wyjątkiem drzwi w pomieszczeniu werandy skrzydła wschodniego, parkietu w pomieszczeniu dawnej sali restauracyjnej oraz drewnianych schodów: w skrzydle wschodnim (z pełną balustradą), zachodnim (z balustradą deskową, z wycinaną dekoracją z motywem serca, przy pierwszym stopniu wywiniętą i dekorowaną reliefem przedstawiającym tańczące postacie na tle schematycznego architektonicznego pejzażu) i prowadzących na trzecią kondygnację łącznika oraz poddasze (z balustradą deskową z wycinaną dekoracją z motywem serca). Stropy są drewniane z podsufitką słomianą, tynkowane, w piwnicy sklepienie ceramiczne Kleina. Więźba jest drewniana o konstrukcji krokwiowo-płatwiowej.

Budynek jest zachowany w złym stanie technicznym: nieszczelne pokrycie dachowe, zarzewiałe i porośnięte mchem oraz młodą roślinnością rynny, liczne i głębokie zawilgocenia murów, zawilgocenia i ubytki tynków, na tynkach zewnętrznych i wewnętrznych pleśń, porosty i grzyby. Zniszczenia widoczne są również we wnętrzu obiektu: zawilgocenia ścian, stropów i podłóg, w kilku pomieszczeniach rozległe ślady zawilgoceń, pleśni i zagrzybień, odspojenia i ubytki tynków, elementy drewniane są częściowo porażone grzybem, silnie zawilgocone, w części zmruszałe. Ponadto, zgodnie z oświadczeniem właściciela, w bardzo złym stanie technicznym jest także drewniana konstrukcja dachowa.

Drewniana stylizacja mazurskiego domu podcieniowego jest wybudowana na podmurówce kamiennej z desek drewnianych. Bryła budynku jest prostokątna, z podcieniem od wschodu wspartym na dekoracyjnych słupach i podcieniem wewnętrznym od południa otoczonym deskową balustradą zdobioną wycinanym ornamentem geometrycznym i poprzedzonym trzema kamiennymi, półkolistymi stopniami. Dom nakryty jest dachem dwuspadowym z pokryciem z papy (z karty technicznej wynika, że pierwotnie była to słoma), w konstrukcji krokwiowej. Posadzka w podcieniu jest ceglana, ułożona w plecionkę. Otwory okienne mają kształt zbliżony do kwadratu. Stolarka okienna jest drewniana, jedno lub dwudzielna, sześciokwaterowa. Poszczególne okna wyposażone są w okiennice zdobione motywem serc. Dodatkowe wejście znajduje się w ścianie zachodniej, jest poprzedzone trzema kamiennymi, prostokątnymi stopniami. Otwory drzwiowe są prostokątne, zamknięte półkoliście. Drzwi wejściowe są drewniane opierane deskami układającymi się w jodełkę. Budynek posiada bogaty detal plastyczny na który składają się: fazowane deski w narożach, dekoracja malarska i snycerska obramień okiennych i drzwiowych, profilowane zakończenia krokwi, ukształtowanie słupów w podcieniach, snycerskie dekoracje okiennic i balustrady, układ desek w szczytach oraz

pazdur w szczycie wschodnim. Wejście do budynku zlokalizowane jest w podcieniu wnękowym. Układ wnętrza nie odzwierciedla układu pomieszczeń spotykanego w chatkach mazurskich, został dostosowany do funkcji usługowej budynku. Na parterze w głównym pomieszczeniu oraz na poddaszu jest podłoga drewniana. Podłogi w pozostałych pomieszczeniach wyłożone wykładziną PCV, w łazience współczesne kafelki. W głównym pomieszczeniu na parterze znajduje się strop belkowy z dekoracją malarską, na poddaszu stropy są tynkowane. Wewnętrzna stolarka drzwiowa jest ramowo płycinowa, klatka schodowa oddzielona jest od sieni za pomocą drzwi przesuwanych. Na poddaszu prowadzą zabiegowe drewniane schody z drewnianą balustradą dekorowaną analogicznie jak balustrada podcienia.

Zgodnie z art. 3 pkt 1 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zabytek to nieruchomość lub jej część, będąca dziełem człowieka lub związana z jego działalnością i stanowiąca świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, którego zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość artystyczną, historyczną bądź naukową. Przedmiotowe obiekty niewątpliwie są dziełem człowieka i są związane z jego działalnością. Stanowią również świadectwo minionej epoki jako przykład tendencji architektonicznych obecnych w połowie XX w. – modernizmu oraz towarzyszących mu nawiązań do tradycji regionalnych. Budynki objęte postępowaniem to dzieła architektury i budownictwa, które zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 cyt. ustawy podlegają ochronie bez względu na stan zachowania.

W przypadku omawianych obiektów możemy mówić o wartości historycznej o której decydują czas powstania, pierwotne przeznaczenie oraz dzieje budowlane. Wartość ta przejawia się również w charakterze dokumentalnym. Do 1966 roku Ruciane-Nida funkcjonowało jako dwie pobliskie lecz odrębne miejscowości; istniejąca od XVI w. rybacka wieś Nida i znana od XVIII wieku osada leśna Ruciane (Rudczany). Wraz z uruchomieniem i rozbudową linii kolejowej Olsztyn-Ełk (1884 r.) oraz budową śluzy na Guziance nastąpił także rozwój szlaków wodnych na jeziorach mazurskich. W efekcie na przełomie XIX i XX w. wytworzył się tutaj jeden z najważniejszych ośrodków turystycznych na Mazurach. Zniszczenia dokonane podczas I wojny światowej spowodowały utratę znaczenia starych pensjonatów, nie zahamowały jednak ruchu turystycznego. Przeciwnie, jego natężenie wymusiło rozbudowę infrastruktury wypoczynkowej.

W 1932 r. Prowincjonalny Związek Turystyki w Prusach Wschodnich odkupił od olsztyńskiej spółki Südostpreussen Gastheimstätte GmbH pensjonat znajdujący się przy trasie łączącej Ruciane i Nidę. Dzierżawcą pensjonatu został Max Horn, właściciel także dwóch największych hoteli w Szczytnie. Duże doświadczenie w branży hotelarskiej z pewnością pomogło mu w stworzeniu miejsca o bardzo wysokim, nie tylko na ówczesne możliwości, standardzie, znanym jako Kurhaus Rudczanny. Był to całoroczny ośrodek wyposażony w niezbędne wygody: centralne ogrzewanie, bieżącą zimną i ciepłą wodę, a także elektryczność. Posiadał własny plac sportowy, kąpielisko, cukiernię i restaurację obsługującą wczasowiczów nie tylko w przeszklonej sali ale również na odkrytych tarasach pozwalających na rozstawienie stołów dla nawet tysiąca gości. Turyści mogli korzystać z miejsc parkingowych, garaży, stacji benzynowej, samochodu bagażowego. Do swojej dyspozycji posiadali także łodzie i sprzęt wędkarski. O miejscu tym wspomina Melchior Wańkowicz w słynnym zbiorze reportaży „Na tropach Smętka”. Max Horn systematycznie rozbudowywał bazę wypoczynkową. Pod koniec lat 30. XX w., według projektu Augusta Feddersena, wybudowano dwukondygnacyjny pawilon kryty płaskim dachem, z pokojami gościnnymi, który później (około 1938 r.) rozbudowano poprzez wzniesienie analogicznego budynku po stronie zachodniej oraz połączenie dwóch pawilonów wyższym, trójkondygnacyjnym budynkiem nakrytym czterospadowym dachem. Jest to obecna „Perła 2”. Jak wynika z karty technicznej obiektu w 1941 r. powstała również drewniana stylizacja mazurskiego domu podcieniowego, według opinii Narodowego Instytutu Dziedzictwa datowana na koniec lat 30. XX w. Po zakończeniu II wojny światowej kompleks nadal pełnił swoją funkcję pod nazwą Ośrodek Wypoczynkowy „Perła Jezior”. Zarządzał nim do 2016 r. Fundusz Wczasów Pracowniczych. Obecnie znajduje się w zarządzie Nadleśnictwa Maskulińskiego.

Tym samym, przedmiotowe obiekty są materialną pozostałością po znanym i popularnym kurorcie, świadectwem niegdysiejszej świetności tego miejsca. To również przykłady infrastruktury służącej rekreacji i turystyce z 1 połowy XX w. Dokumentują dzieje Rucianego-Nidy w zakresie przemian gospodarczo-przestrzennych i rozwoju miasta jako miejscowości turystycznej, a także rozwój turystyki w dawnych Prusach Wschodnich. Elementy architektury „Perły 2” oraz stylizacji mazurskiego domu podcieniowego są także świadectwem zainteresowania ówczesnych budownictwem regionalnym. Perła 2 jest ponadto dokumentem twórczości uznanego architekta międzywojennego Olsztyna – Augusta Feddersena. Na wartość historyczną dodatnio wpływa autentyczność zachowania i funkcji. Obiekty są niezmiennie związane z przedwojenną i powojenną

działalnością ośrodka wypoczynkowego. Budynek „Perła 2” widnieje na fotografiach archiwalnych. Na tej podstawie można stwierdzić, że przetrwał w nieprzekształconej formie. Jak można przeczytać w opinii NID odnośnie budynku „Perła 2” wśród obiektów wpisanych do rejestru zabytków województwa brak obiektu o takiej funkcji i pełnym stanie zachowania. Również stylizacji mazurskiego domu podcieniowego nie można odmówić autentyzmu wynikającego nie tylko z oryginalnej formy zachowania, lecz – co istotniejsze w tym wypadku – z ciągłości funkcji. Nie jest to wyłącznie replika architektury miejscowej, posiada także rozwiązania charakterystyczne dla czasów w których powstał, co nadaje mu indywidualnego i autentycznego charakteru. Jest to typowy dla lat 30. XX w. przykład stylizacji regionalnej, w tym przypadku nawiązującej do mazurskiej tradycji budowlanej. Podsumowując, budynek „Perła 2” i drewniana stylizacja mazurskiego domu podcieniowego są ważnym elementem historii regionu, której spuścizna składa się na dorobek kulturowy obecnych mieszkańców.

Wartość artystyczna stylizacji mazurskiego domu podcieniowego i budynku „Perła 2” manifestuje się w ich formie architektonicznej. W przypadku domu podcieniowego uwagę zwraca bogactwo detalu plastycznego (wymienionego w części opisowej decyzji), obecnego na zewnątrz i wewnątrz budynku. Budynek „Perła 2” oddziałuje estetycznie na odbiorcę poprzez skromną, prostą i symetryczną formę, ekspresyjny rzut, harmonijną artykulację elewacji, opracowanie stolarki otworowej. Wartość artystyczna obiektu przejawia się także w dekoracji i formie słupów podtrzymujących zadaszenie, dekoracyjnym układzie posadzki w ganku, opracowaniu balustrad schodowych. Pod względem stylistycznym jest to przykład modernizmu z odniesieniami do budownictwa mazurskiego, czytelnymi w podrzeźbionych słupach ganku i dekoracjach balustrad oraz nawiązaniach do architektury regionalnej widocznych w kształcie dachu.

Pod względem naukowym budynki stanowią źródło historyczne do badań: nad historią Rucianego-Nidy, nad jego rozwojem i przemianami gospodarczo-przestrzennymi, nad rozwojem ruchu turystycznego w dawnych Prusach Wschodnich, z dziedziny historii społecznej dotyczących sposobów organizacji czasu wolnego, z zakresu historii sztuki nad rozwojem tendencji i nurtów artystycznych w architekturze, szczególnie uzdrowskiej oraz działalnością Augustą Feddersena. Na wartość naukową dodatkowo wpływa stan zachowania obiektów w nieprzekształconej formie.

Decyzja w sprawie wpisu do rejestru zabytków obejmuje ochroną całe obiekty ze względu na posiadane przez nie wartości przejawiające się w ich substancji. W przypadku stylizacji domu podcieniowego o wartościach tych świadczą w szczególności: bryła łącznie z podcieniami; konstrukcja i kształt dachu; materiał budowlany (kamień i drewno); artykulacja elewacji; detal plastyczny; historyczna stolarka okienna i drzwiowa; strop belkowy; posadzka podcienia; kamienne stopnie schodowe; wewnętrzne drewniane schody z balustradą. W przypadku budynku „Perła 2” są to w szczególności: bryła; konstrukcja; kształt i ceramiczne pokrycie dachu; artykulacja elewacji; historyczna stolarka okienna i drzwiowa; elementy oryginalnego wystroju (drewniane schody z balustradami, parkiet w dawnej sali restauracyjnej); materiał budowlany; stropy i sklepienie ceramiczne; ganek poprzedzający wejście główne (posadzka, słupy, kształt, konstrukcja i pokrycie zadaszenia, materiał budowlany).

Podczas oględzin strony zgłosiły uwagi dotyczące stanu zachowania budynków oraz oryginalności stolarki okiennej w werandzie budynku „Perła 2”. Odnosząc się do stanu technicznego konstrukcji i materiału budowlanego stylizacji drewnianego domu podcieniowego i budynku „Perła 2”, należy podkreślić, że zabytki podlegają ochronie bez względu na stan zachowania, ponieważ celem ochrony zabytków jest zapobieganie ich całkowitemu zniszczeniu. Co do kwestii stolarki okiennej, Nadleśnictwo nie przedstawiło żadnych dowodów potwierdzających wtórny charakter okien, mogących podważyć ocenę dokonaną przez specjalistę Narodowego Instytutu Dziedzictwa.

W związku z powyższym, W-M WKZ uznał za celowe dokonanie wpisu do rejestru zabytków nieruchomości województwa warmińsko-mazurskiego dawnego domu wczasowego (tzw. „Perły 2”) i drewnianego budynku stylizowanego na mazurski dom podcieniowy. Zebrane w sprawie dowody, przywołane w decyzji, potwierdzają, że obiekty będące przedmiotem wpisu posiadają wartości historyczną, naukową i artystyczną, w stopniu wskazującym na wystąpienie interesu społecznego w zachowaniu ich tożsamości, co rodzi konieczność objęcia wzmocnioną ochroną poprzez indywidualny wpis do rejestru zabytków. W-M WKZ przez interes społeczny rozumie nie tylko interes właścicieli zabytkowych obiektów, ale także interes państwa i obywateli jako zbiorowości w zapewnieniu ochrony zabytkom wymienionym w rozstrzygnięciu. Biorąc pod uwagę zasadę ochrony zabytków bez względu na stan zachowania (art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami) pierwszoplanowego znaczenia przy ocenie wartości zabytkowej przedmiotowych obiektów nie mają przekształcenia, spowodowane czynnikami naturalnymi bądź innymi, ale to, że

z punktu widzenia historycznego i artystycznego, przedstawiają wartości materialne i niematerialne będące świadectwem minionej epoki.

Na podstawie art. 108 § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na inny interes społeczny. Zachowanie zabytkowych obiektów dla przyszłych pokoleń stanowi interes społeczny, o którym mowa w Preambule Konstytucji RP. Z informacji znajdujących się w posiadaniu tutaj urzędu, wynika, że 21.06.2017 r. zostało wydane pozwolenie na rozbiórkę budynków wchodzących w skład dawnego ośrodka wypoczynkowego „Perła Jezior”. Wobec realnego zagrożenia zniszczenia zabytkowych budynków poprzez rozbiórkę i konieczność ochrony interesu społecznego jakim jest zachowanie zabytków zasadne jest nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności przedmiotowej decyzji.

Zgodnie z art. 89 ust. 2 ww. ustawy, organem ochrony zabytków na terenie Województwa Warmińsko-Mazurskiego jest Wojewoda Warmińsko-Mazurski, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Konserwator Zabytków. Do jego zadań należy m.in. prowadzenie rejestru zabytków (art. 8 ww. ustawy) i wydawanie decyzji administracyjnych o wpisie zabytku do rejestru zabytków (art. 9 ust. 1 ww. ustawy).

Wobec powyższego należało orzec jak w rozstrzygnięciu.

Pouczenie

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom na podstawie art. 127 Kpa odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, które należy złożyć za pośrednictwem tutejszego Urzędu zgodnie z art. 129 § 1 i § 2 Kpa w terminie 14 dni od dnia doręczenia przedmiotowej decyzji.

Zgodnie z art. 127a §1 i 2 Kpa w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Załączniki:

1. Załącznik graficzny nr 1.

WARMIŃSKO-MAZURSKI
WOJEWÓDZKI KONSERWATOR ZABYTKÓW
Dariusz Barton

Otrzymują:

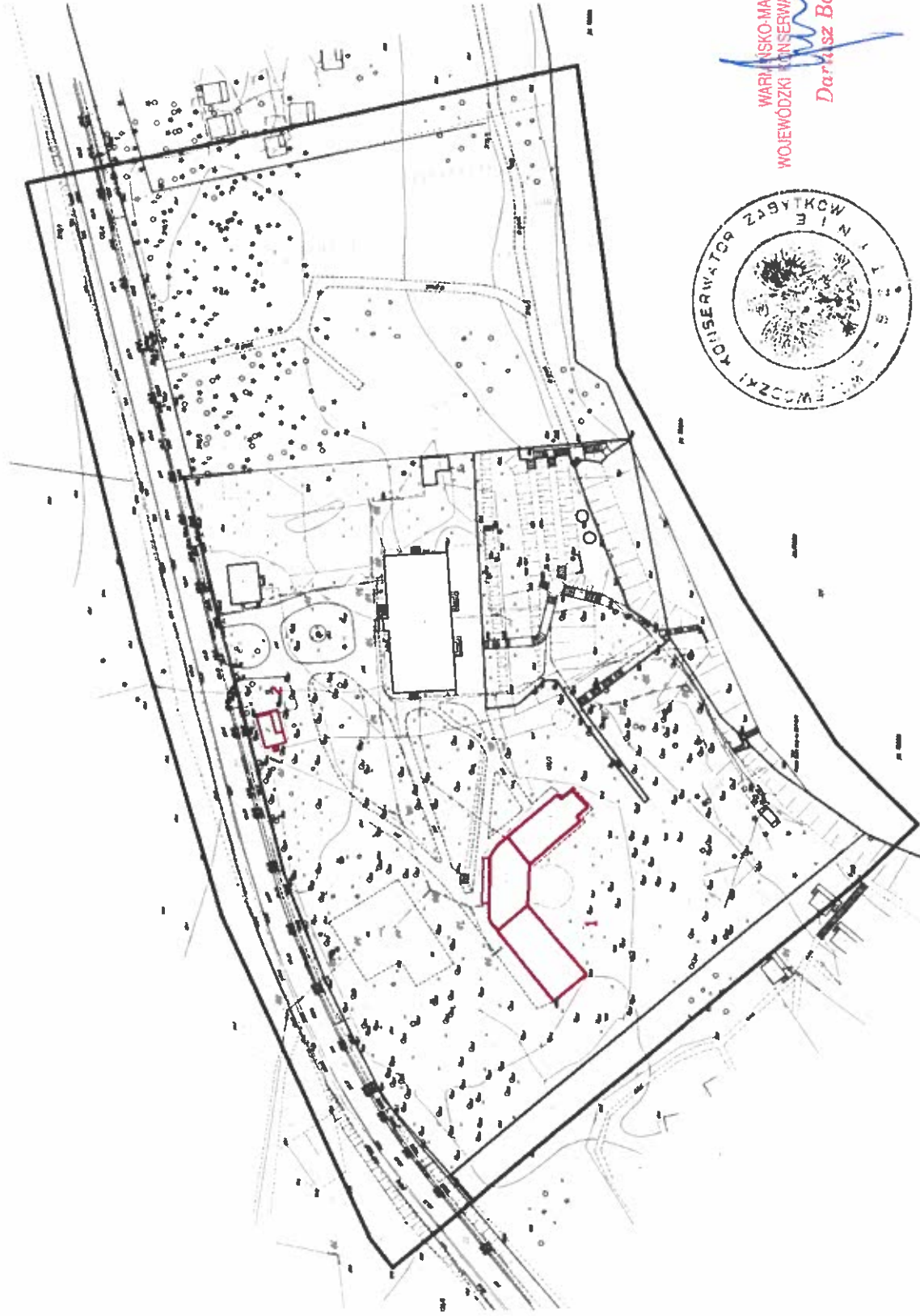
1. Nadleśnictwo Maskulińskie, ul. Rybacka 1, 12-220 Ruciane Nida
2. Stowarzyszenie na rzecz ochrony krajobrazu kulturowego Mazur „SADYBA”, Kadzidłowo 1, 12-210 Ukta

Do wiadomości:

1. Burmistrz Miasta i Gminy Ruciane-Nida, Aleja Wczasów 4, 12-220 Ruciane-Nida
2. Starostwo Powiatowe w Piszul. Warszawska 1, 12-200 Pisz
3. Sąd Rejonowy w Piszul, IV Wydział Ksiąg Wieczystych, ul. Warszawska 47, 12-200 Pisz
4. WUOZ Delegatura w Ełku, ul. Mickiewicza 11, 19-300 Ełk

aa

Załącznik graficzny nr 1 do decyzji W-M WKZ z dnia 12.07.2019r., znak: IZAR.5140.1.4.2019.jk (nr pisma: 6785)

Na powyższej mapie stanowiącej integralną część decyzji W-M WKZ z dnia 12.07.2019r., znak: IZAR.5140.1.4.2019.jk (nr pisma: 6785), linią czerwoną zaznaczono wpisane do rejestru zabytków obiekty: 1 – dawny dom wczasowy „Perła 2”; 2 – drewniany budynek stylizowany na mazurski dom podcieniowy.

